

ת"פ 49207/08/16 - מדינת ישראל נגד י ב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

19 ספטמבר 2017

ת"פ 49207-08-16 מדינת ישראל נ' ב
בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאייר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח
נגד
י ב - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד לנה סטל - נוכחת

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 19.08.2016 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, לאחר ארוחת שבת ועל רקע דברים ביניהם, איים הנאשם על אימו (להלן: "**המתלוננת**") בכך שלקח סכין מטבח והצמיד אותו לגרונה. למחרת, ביום 20.08.2017 בשעה 12:15 או בסמוך לכך, זרק הנאשם את חלות השבת לכיור ושפך חומר ניקוי ומים על שתי עוגות. כמו כן, הנאשם לקח מידי המתלוננת סידור וקרע את דפיו, תוך שאמר: "הברכה שלך לא שווה כלום". במעמד זה, המתלוננת ניגשה לחדרה ונשכבה במיטתה. או אז, הנאשם נכנס לחדרה, סגר את הדלת ופתח את החלון, הוציא את המאוורר מהשקע ואמר: "את תסבלי מהחום, לא מגיע לך כלום". לאחר מכן, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "בסוף אני אהרוג אותך ואחרי זה אהרוג את עצמי". בנסיבות אלו, ועל אף היותה שומרת שבת, שלחה המתלוננת בשעה 13:43 מסרון לבנה, אחיו של הנאשם, שתוכנו: "אס.או.אס".
- כן נטען, כי כשבוע עובר למתואר לעיל, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שבר הנאשם כוס על ראשו ואת הטלפון בביתו.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **אימים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובשתי עבירות של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
3. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן וכי ככל שהתסקיר שיתקבל בעניינו יהיה חיובי בפרמטרים שפורטו, כי אז הצדדים יבקשו במשותף להשית על הנאשם מאסר מותנה והתחייבות (כן הוסכם כי המאשימה תעתור גם לצו של"צ, ואילו ההגנה תבקש להימנע מהשתת רכיב זה).
4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מאת שירות המבחן (ותסקיר שלישי שכותרתו "תסקיר ביניים"). שני התסקירים נושאים אופי שלילי בעיקרם, כאשר לבסוף השירות נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
5. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 15.08.2017, עולה כי לנאשם לא נמצא מקום

להשמה בעבודות שירות.

6. למען שלמות התמונה יצוין, כי ביום 28.08.2016 התקבלה בעניינו של הנאשם חוות דעת פסיכיאטרית, הימנה עולה כי הלה היה אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. יצוין כי בעיצומם של הטיעונים לעונש בתיק זה, הוחלט על הפנייתו של הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר משלים בעניינו. משכך, הטיעונים לעונש נשמעו בשני מועדים שונים.

8. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. כמו כן, הלה הפנתה לאמור בתסקירי שירות המבחן ולעברו הפלילי של הנאשם (הוגש גיליון רישום פלילי - סומן ת/2), ובפרט לכך שענישה שהושתה עליו בעבר לא הרתיעה אותו מלשוב ולעבור על החוק. לאור אלה, ובשים לב למסוכנות הנשקפת מהנאשם, עתרה המאשימה להשית עליו עונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

9. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה למצבו הרפואי של הנאשם, ולכך שמצב זה הוא שמונע ממנו להשתלב בטיפול; לנסיבות חייו; לכך שהיה עצור במשך כשלושה שבועות ובמשך פרק זמן ניכר נוסף שהה תחת תנאים מגבילים, שאותם הקפיד לקיים. לבסוף, נטען כי הנאשם למד את הלקח ועל כן יש להסתפק בעניינו בהשתת ענישה צופה פני עתיד.

10. הנאשם מצדו מסר כי הוא מעוניין לצאת לדרך חדשה, לחזור לישיבה, ללמוד תורה ולהיות בריא.

דין והכרעה

11. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

12. כאן אציין, כי הן המאשימה והן ההגנה לא התייחסו בטיעוניהם למתחם העונש ההולם שראוי לקבוע במקרה זה, וממילא גם לא לשאלה אם יש לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כל אירוע או שמא מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

על אף שכאמור הצדדים לא התייחסו לכך בטיעונים, אציין ולו בקליפת האגוז כי מצאתי לקבוע במקרה הנדון מתחם עונש כולל, וזאת בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג' אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)). שכן, העבירות שבוצעו על ידי הנאשם דומות באופיין, הן התרחשו באותו המקום ובסמיכות יחסית של זמנים, וכלפי אותה המתלוננת ורכושה. בנסיבות אלה, סבורתני כי קיים קשר הדוק בין מכלול העבירות שביצע הנאשם וכי חלוקתן לאירועים נפרדים שכל אחד מהם עומד בפני עצמו תהיה מלאכותית במידה רבה. משכך, אקבע מתחם עונש כולל בגין מכלול

מעשיו של הנאשם. לצד האמור, יוער כי ממילא בית המשפט יזהיר עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע בכללותו, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק, (26.12.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

13. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

14. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)).

באשר להיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו עניינו בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, הגם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.

15. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיו של מעשה האיום שביצע הנאשם, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו נמוך.

16. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שקלתי לחומרה את אופיים של האיומים, כאשר בולט בחומר מעשה הצמדת הסכין לגרונה של המתלוננת. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם איים על המתלוננת בשני מועדים שונים, ונדמה כי חסד עשתה עימו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירה אחת בלבד של איומים. ברי כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך על סמך סעיפי האישום שבהם הוא הורשע, אולם הדברים יילקחו בחשבון במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. בנוסף, אמנם בכתב אישום לא פורט שוויו של הרכוש שלו הזיק הנאשם, אולם בית המשפט רואה בחומרה את העובדה שהנאשם פגע, בין היתר, ברכוש בעל ערך סנטימנטלי כגון סידור תפילה.

עוד בית המשפט שוקל לחומרה את העובדה שמעשיו של הנאשם בוצעו מבלי שקדמה לכך כל התגרות או קנטור מצדה של המתלוננת וללא כל סיבה נראית לעין. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לכך שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם ונדמה כי אלו בוצעו בשעת כעס ובצורה ספונטנית.

למעלה מהצורך אעיר, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי הנאשם היה אחראי למעשיו, ולא נטען באף שלב שבשים לב למצבו הרפואי, מעשיו בוצעו בשעה שהוא קרוב לסייג לאחריות פלילית. משכך, ברי כי אין מקום ליתן משקל לנסיבה הקבועה בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין. כן לא נטען, וממילא לא הוכח, כי בשעת ביצוע המעשים הנאשם לקה ביכולתו להבין את מעשיו, את הפסול שבהם, או להימנע מהם.

17. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל** נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות של איומים והיזק לרכוש מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר ארוך יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת (ראו למשל: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 יעקב בכר נ' מדינת ישראל, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 מדינת ישראל נ' סער מור, (07.05.2017); ת"פ (שלום

עמוד 3

אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014).

כאן גם המקום להזכיר, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות, ולא על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). וכך, בעבירות בהן אנו עסקינן, קיימות דרגות חומרה שונות, מה שמטבע הדברים משליך בצורה ממשית על מתחמי הענישה. לדוגמא, ברי כי אין דין היזק לרכוש בשווי אלפי שקלים כדין היזק לרכוש נטול ערך כספי ממשי ולא דומה מעשה איום שעניינו באמירה סתמית למעשה איום באמצעות שימוש בנשק קר. משכך, אין להתפלא שמצינו בפסיקה גם מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר בפועל, שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: ת"פ (שלום נצרת) 32169-04-16 **מדינת ישראל נ' בהא עלי עיסא**, (15.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 21898-04-15 **מדינת ישראל נ' שחר אייזנברג**, (26.05.2015)).

למותר לציין, כי גם העונשים שנגזרים על הנאשמים בכל מקרה, מושפעים במידה רבה ממאפייניו האישיים ונסיבותיו הייחודיות של כל נאשם, ובכלל זה ידועה השפעתם על העונש של פרמטרים כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הליכי שיקום, קבלת אחריות והכאה על חטא, ועוד.

18. כללם של דברים, דומני כי מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר מותנה לא יהלום את חומרת מעשיו של הנאשם, והכוונה בעיקר למעשה הצמדת הסכין לגרונה של המתלוננת. אשר על כן, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, הריני לקבוע כיבמקרה הנדון **ינוע מתחם העונש ההולם בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי במקרים המתאימים וקנס.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

19. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשיקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

20. בעניין זה, שקלתי לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם (ת/2) הכולל ארבע הרשעות קודמות וקביעת אשמה אחת, וזאת במגוון עבירות ובהן החזקת סם לצריכה עצמית, איומים, היזק לרכוש, הפרת הוראה חוקית, החזקת סכין, עבירות אלימות ועבירות רכוש. בגין אלו, הנאשם אף ריצה שני עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח. עוד ולחומרה, נתתי דעתי לעובדה שהנאשם לא הגיע לבדיקות לאיתור שרידי סם ואף מסר לשירות המבחן כי הוא עודנו משתמש בסם הקנבוס. לכך אף יש להוסיף את העובדה כי הנאשם לא שולב בטיפול כלשהו, כך שאין לדבר בעניינו על שיקולי שיקום שיש בהם כדי להביא להקלה בעונשו, ובוודאי לא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

מנגד ולקולא, בית המשפט שת ליבו לעובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך, ייתר את העדתה של המתלוננת. כמו כן, ועל אף ששירות המבחן רואה בכך כ"קבלת אחריות פורמלית" גרידא, התרשמתי כי הגם שהנאשם מסביר את הרקע שעמד מאחורי מעשיו, הוא מקבל אחריות על מעשיו, מצטער עליהם, ואף ניכרת בדבריו אמפתיה כלפי המתלוננת. בנוסף לאלו, נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהן נפרסו

בתסקירי שירות המבחן, ולעמדתה של המתלוננת שגם כן הובאה שם (על אף הסתייגותו של השירות). בעניין אחרון זה ייאמר, כי ברי שהאינטרס של המתלוננת איננו חזות הכול והוא לא האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא היא קורבן העבירה. כידוע, המחוקק בחר לקדם לקידמת הבמה את קורבנות העבירה עת חוקק את חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001. בנסיבות אלה, בית המשפט לא יפליג רחוק מדי בעמדה פטרנליסטית וישקול בכובד ראש את עמדתה כאמור (ראו והשוו על דרך ההיקש דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)).

בנוסף, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור במשך תקופה לא מבוטלת מאחורי סורג ובריאח ובמשך פרק זמן ארוך נוסף שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש". יחד עם זאת, ועל אף שהכלא אינו זר לנאשם, דומני כי היה בהליך המעצר בתיק זה כדי לחדד לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו, ולו במעט, מפני ביצוע עבירות נוספות. כך גם, ייתכן שניתן לשקול את הדברים האמורים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין.

בנוסף לכל אלה, כזכור, בשים לב למצבו הבריאותי של הנאשם, לא נמצא עבורו מקום מתאים להשמה בעבודות שירות. משמעות הדברים, היא שככל שייגזר עליו עונש מאסר, יהיה עליו לרצותו מאחורי סורג ובריאח - וזאת בשל נסיבות שניתן לומר לגביהן כי אינן תלויות בו. בהינתן האמור, בית המשפט מוצא להעניק משקל ניכר לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב למצבו הבריאותי. כאן ייאמר, כי ראוי היה שיוגש לעיוני מסמך רפואי כלשהו, כך שבית המשפט יוכל לעמוד מכלי ראשון על מידת חומרת מצבו של הנאשם. ועדיין, מהאמור בתסקירי שירות המבחן ובחוות דעת הממונה (המבוססת גם על מסמכים רפואיים שהוצגו שם על ידי הנאשם), עולה כי הנאשם לוקה במצב רפואי רעוע ביותר. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט כאן לפרטי פרטים את כלל הרעות שדבקו בנאשם, ודי שאצין שלצד בעיות בתחום הנפש, הלה גם סובל מבעיות אורתופדיות ואונקולוגיות. כן אצין, כי בשל מצב רפואי זה, הנאשם נזקק בעבר לניתוח בגבו, הוא סובל מכאבים עזים באופן כרוני ונאלץ ליטול טיפול תרופתי באופן מסיבי וקבוע.

ברי כי מצב רפואי של נאשם, רעוע ככל שיהיה, אינו מהווה "חיסיון" מפני השתת עונש מאסר בפועל ושליחתו אל מאחורי סורג ובריאח. אף לא ניתן להתעלם מכך שבמקרה הנדון, מצב בריאותי זה לא מנע מהנאשם לבצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן ומכך שהלה כבר ריצה בעברו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריאח (אם כי, אז מצבו הבריאותי היה טוב יותר בהשוואה למצבו דהיום). יחד עם זאת, על בית המשפט לשקול נסיבה זו בכובד ראש ולאזנה אל מול יתר הנסיבות והשיקולים. שכן, יש לזכור כי השתת עונש מאסר על עבריין בריא שאינו סובל מבעיות רפואיות ניכרות אינו שקול להשתת עונש מאסר על אדם שמצבו הבריאותי קשה ושהמאסר עלול להרע לו בצורה משמעותית (ראו והשוו, למשל: ע"פ 7453/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (16.03.2011); וע"פ 5669/14 **אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015)).

21. לקראת סופם של דברים, ייאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין בדרך כלל אינה קלה היא, ובפרט במקרה הנדון. כך, בית המשפט אינו עוצם עיניו מראות כי הנאשם נעדר בשלב זה כל אופק שיקומי. לצד האמור, שומה עלינו לזכור כי הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן, אלא שהדבר לא עלה יפה לנוכח מאפייניו האישיים, ובהם מצבו הרפואי והעובדה שהלה עודנו משתמש בסמים.

כמו כן, בית המשפט אינו מתעלם מהעובדה שלנאשם עבר פלילי משמעותי וכי העונשים שנגזרו עליו בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות כך שכפי הערכת שירות המבחן, עודנו נשקף ממנו סיכון ברמה גבוהה. אולם גם כאן יש לציין, כי הרשעתו האחרונה של הנאשם ניתנה אי שם בשנת 2013 וזאת בגין עבירה שבוצעה בשנת 2011 (את זאת ניתן ללמוד ממספר הפל"א של התיק). צא ולמד, כי לאחר הרשעתו האחרונה, עלה הנאשם על דרך הישר ונמנע במשך שנים ארוכות לעבור על החוק. למעשה, התרשמתי כי הנאשם שבפניי, שעבר מהפך בחייו עת בחר לחזור בתשובה

ולאמץ לעצמו אורח חיים חרדי, התמיד בדרך הישר אך למרבה הצער מעד כעבור שנים מספר. שוכנעתי כי המדובר במעידה בלבד ולא באורח חיים שהנאשם שב לסגל לעצמו, ותעיד על כך גם העובדה שמאז ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, במשך למעלה משנה, הנאשם הקפיד לקיים את תנאי שחרורו ולא שב לבצע עבירות נוספות. נדמה כי דברים אלה מדברים בעד עצמם, ומלמדים מאליהם כי בכל זאת המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה במידה כזו או אחרת. מה גם שממילא, בית המשפט ישית על הנאשם מאסר מותנה שירחף כחרב מעל ראשו וירתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות.

כללם של דברים, על אף אותם שיקולים שיש לזקוף לחובתו, בחרתי להעניק משקל ניכר למצבו הבריאותי של הנאשם, כך שיהיה בכוחו של שיקול זה - לצד יתר השיקולים שיש לשקול לקולא ובהם גם עמדת המתלוננת - כדי להטות את הכף לעבר גזירת עונשו ברף התחתון של מתחם העונש שקבעתי לעיל וששמעו, הלכה למעשה, הסתפקות בימי מעצרו של הנאשם והימנעות משליחתו לריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. כאמור, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם ואינו מתעלם מכלל השיקולים לחומרה שקיימים בתיק זה. ועדיין, בשים לב לעובדה כי הנאשם אינו מתאים **מבחינה בריאותית** לבצע עבודות שירות, סבורתי כי עונש הכולל שליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח, בשים לב למצבו הרפואי ולנזקים שעלולים להיגרם לו כתוצאה מכך - לא יהלום בסופו של יום את חומרת מעשיו ולא יעמוד ביחס מידתי אליהם.

כאן גם מצאתי להעיר, בבחינת למעלה מהצורך, כי מטעוני הצדדים ותסקירי שירות המבחן נתגלתה בפניי תמונה של אדם הלוקה וסובל ממגוון של בעיות, והכוונה הן לבעיותיו הבריאותיות והן להתמכרותו לסם הקנבוס. נדמה שהמענה לבעיות אלה צריך להינתן לא בהכרח באמצעות בית המשפט במסגרת ההליך הפלילי, כי אם באמצעות גופים מקצועיים אחרים בעלי נגיעה בדבר. בהמשך לאמור, יצוין כי בגזר דין זה לא נסתם הגולל על אפשרות שילובו של הנאשם בהליכי שיקום וטיפול. כאמור בתסקירי שירות המבחן, המתלוננת מגויסת להליך שיקומו של הנאשם ואף החלה לתור אחר מסגרת רלוונטית שמתאימה לנאשם. בנסיבות אלה, לא נותר לבית המשפט אלא לקוות כי כוחה יצלח לה, וכי תמצא עבור הנאשם מסגרת שתהלום את צרכיו.

22. בשולי הדברים ייאמר, כי בשים לב לעמדתה של המתלוננת בתיק ולאור כך שהיא מתגוררת עם הנאשם תחת קורת גג אחת, לא מצאתי טעם בהשתתפותו. כמו כן, לאור כל שפורט לעיל, גובה הקנס שייגזר על הנאשם יהיה מתון.

23. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **20 יום מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו (מיום 20.08.2016 עד ליום 08.09.2016).**

למען הסר ספק, הנאשם סיים לרצות את מאסרו.

ב. **מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים או היזק לרכוש במזיד.**

ג. **קנס בסך ₪ 1,500 או 15 ימי מאסר תמורתו.**

הקנס יקוזז מכספי הפיקדון שהופקדו בתיק המעצר מושא תיק זה.

היתרה תושב לנאשם.

ככל שבתיק זו לא הופקדו כספים, או שקיימת מניעה לקזז מהם את הקנס, הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשמדת המוצג - סכין, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.